

[Martin.]

vælter ud af tomme og bundskrabede kasser og derpå rumsterer rundt i samfundet og skaber glæde og bekymring, sådan som penge jo gør, for så, når de har rumsteret tilstrækkelig længe, at opsuges og indfanges og hensættes i en slags psykopatforvaring på en spærret konto i nationalbanken.

Denne mærkelige pengepolitik knyttes jo stærkere og stærkere til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards navn. Forleden hørte jeg, at man i nationalbanken — naturligvis som en hyldest til det ærede medlem — kalder den konto, hvor de indfangne penge sidder indespærret, for hr. Dahlgaards konto. Det må selvfølgelig være en stolt tanke at lægge navn til en konto, som stadig vokser og vokser og kun kan vokse. Jeg håber ikke, det gør noget skår i det ærede medlems stolthed, at disse penge i det store og hele skræbes sammen gennem forbrugsskatter, som de radikale venstremænd af den gamle skole væmmedes ved. Vi er jo allesammen blevet mere og mere forhærdede på dette punkt. Vore fædre græd over, at den fattige mands snaps blev beskattet, men der er vist ingen af disse gamle venstremænd, hverken af den radikale eller af den mere moderate type, som i deres ondeste drømme kunne tænke sig, at man ville lægge skat på barnevogne og bleer, narresutter og ispinde, parykker og brystholdere, eller hvad det nu kan være. Jeg håber, det må gå op for det ærede medlem, hvor forvirrende denne pengepolitik virker.

Der er i det hele taget noget meget bagvendt i den betragtning, at de millioner, som ligger bastet og bundet i det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards hvælving i nationalbanken, ville være farlige for deres omgivelser, hvis de blev sluppet løs, måske særlig farlige for et par af de højtærede ministre, hvorimod de penge, som finansministeren henter fra andre konti, spreder velsignelse på hver plet, hvor de falder. Hvis det kunne blive klart for det ærede medlem og hans parti, tror jeg, vi kunne komme ind i et frugtbart samarbejde.

Jeg skal ikke komme ind på en videre omtale af det foreslåede udvalgs struktur — hvis jeg må bruge et ord, der er gået os i blodet i de sidste dage; jeg kan også sige den etagebygning, der foreslås. Der

indsættes jo en etage til formandsskabet, de fem nationaløkonomer, og en anden etage til de syv almindelige medlemmer, der repræsenterer seks forskellige erhvervsorganisationer. Jeg vil mene, at det, vi tidligere har brugt, en slags rundbordskonference, hvor man ikke sådan hævdede det ene op over det andet, ville være mere effektivt og nyttigt. Dette formandsskab vil jo repræsentere den højeste sagkundskab og det mest ophøjede samfundssyn og vil altså få den opgave at overbevise repræsentanterne for de snævre interesser om, at der bør anlægges et videre syn. Sådan tænker jeg mig at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har forestillet sig det. Det er dog en meget vanskelig opgave at overbevise fagforeningernes repræsentanter om, at der ikke er nogen glæde ved at lade lønnen stige stærkere end produktiviteten, men lykkes det at overbevise disse repræsentanter, kan man være sikker på, at de får et tilbagefald, når de kommer tilbage til deres kompetente forsamlinger. Man må i det hele taget gøre sig klart, at disse syv repræsentanter møder med bundne mandater og ikke med frie mandater til at forhandle, og når de så endelig skal til at vedtage en indstilling, bliver den dog et udtryk for organisationernes syn på sagen.

Jeg tror heller ikke, det vil lykkes dette udvalg eller dette formandsskab at overbevise landbrugets repræsentanter om, at landbruget tjener for mange penge. Vi ser allerede i disse dage, at landboerne henviser til statistisk departements sidste årsopgørelse, hvoraf det fremgår, at løningerne er steget 700 mill. kr. i fjor, medens landbrugets indtægter gik 400 mill. kr. tilbage. Vi tror bestemt heller ikke, at det vil lykkes at overbevise landboernes repræsentanter om, at den stigning i eksportpriserne, der er sket i de sidste 2—3 måneder, er den egentlig skyldige i den inflation, vort land har været plaget med de sidste to år — så er det i hvert fald skyggen, der iler foran.

Der er dernæst det spørgsmål, om der nu bliver tid nok for dette udvalg, og jeg forstod på finansministeren, at han mente, at der blev meget kort tid. Der bliver jo, når dette udvalg er nedsat og har fået talt sig tilrette og er arbejdsfærdigt, ikke mere end 5—6 uger til det egentlige arbejde.